

~ 1 ~

FARAON
ȘI LUMINIȚELE DE LA CAPĂȚUL TUNELULUI

-piesă în două acte-

**Dumnezeu fiind infinit, căile prin
care ne apropiem de el sunt infinite...**

N. Steinhardt

De Gheorghe Truță

Personajele:

DIRECTORUL

SALVATORUL

CERȘETORUL

MINISTRUL

FATA DE LA BUCĂTĂRIE

ACTUL 1

Scena 1

Capătul unui tunel de mină: o gură mare de întuneric. Din toate părțile se aud sirene de ambulanțe, tropote, voci răstite, strigăte. În scenă e doar Directorul: aleargă disperat dintr-o parte într-alta a Scenei.

DIRECTORUL: Liniște! Nu s-a întâmplat nimic: doar o mică... mică explozie... cât un foc de artificii din noaptea de Anu Nou! (*Dar zarva se mărește: vine ca o avalanșă, din toate părțile.*) Am zis că nu s-a întâmplat nimic! Falconeti, spune că nu s-a întâmplat nimic!

VOCEA SALVATORULUI (*cu ecou, de undeva din străfundul tunelului*): Nimic, dom director: cinci au capetele sparte, trei... amândouă picioarele rupte și șase au scăpat doar cu o mână-două făcute zob! Acum îi punem în salvări și-i ducem la spital!

DIRECTORUL (*ca din gură de șarpe*): Ești nebun?! Niciun spital: îi duci cu ambulanțele la domiciliu, îi răstorni în paturile proprii... au cinci zile conced de odihnă... nu medical!... ca să-și refacă moralu' și mădularele pân' la Paști... când le dau o primă dublă! Dar... niciun spital: nu s-a întâmplat nimic, Falconeti, să vă între bine-n cap!

VOCEA SALVATORULUI: Și cu al... lipsă?!

DIRECTORUL: Ce... lipsă?!

VOCEA SALVATORULUI: Lipsește Faraon!

DIRECTORUL: O fi... pe undeva, pe la lămpărie!

VOCEA SALVATORULUI: A semnat fișa de pontaj... adică a intrat în șut!

DIRECTORUL: Și?!

VOCEA SALVATORULUI: Și... nu e!

DIRECTORUL: Vă faceți Faraon! Sunați-l acasă: o fi călare pe nevastă-sa!

VOCEA SALVATORULUI: Nevastă-sa a murit acum un an... Nu vă mai aduceți aminte... când m-ați trimis cu coroană din partea instituției?!

DIRECTORUL: Întrebați-l pe Faraon ăl mic!

VOCEA SALVATORULUI: S-a dus și el, acum cinci ani, la ultima explozie... încă nu erați dumneavoastră director. Acum... Faraon e singur. De-aia... când e vorba de șut dublu... el e primul... Îmi zicea că nu-i mai vine să stea acasă... când e odaia goală...

DIRECTORUL: Să-l ia dracu cu... odaia lui goală! (*Tipăt.*) Să nu-mi spui că... era azi în șut dublu!

VOCEA SALVATORULUI: Nu era-n șut dublu...

DIRECTORUL: Ei, în cazul ăsta sunt mai liniștit...

VOCEA SALVATORULUI: Era... în șut triplu! De fapt... era-n mină de-o săptămână... Doar ieșea, nici nu preda lampa... mânca un cârnat la cantina minei... că n-avea cine-i găti acasă... și intra, din nou, în șut...

DIRECTORUL: Bă, voi sunteți nebuni?! Cum, mă... să facă unu șut... o săptămână?!

VOCEA SALVATORULUI: Păi... n-ați zis dumneavoastră că, din Vale, mina noastră e singura care a mai rămas neînchisă... și dacă nu dăm carbune... vin ăia de la UE și ne pun obloanele?!

Într-o zi l-am luat și pe fi-miu ăl mic... care e în ultimul an de liceu... să m-ajute la lopătat... Mai era puțin și-i dădeam lămpaș și nevaste-mi!

DIRECTORUL: Te ia mama dracului... cu fi-tu... și nevastă-ta... și cu tot neamul tău de la maimuță pân' la robot! Marș și-l caută pe Faraon și-n gaură de șobolan... mort sau viu... mi-l aduci aici... viu! (*Fața în palme.*) Dacă ăla e mort... și mai era și-n șut... de-o săptămână... sunt fiul ploii! Dacă am noroc... ăștia-mi dau doar un șut în cur!

Scena 2

Directorul măsoară cu pași repezi, apăsați, spațiul din fața tunelului. Salvatorul sare de pe tunel.

SALVATORUL (*gâfâind*): L-am găsit pe Faraon!

DIRECTORUL: Slavă Domnului și Sfintei Varvara! Adu-l aici pe dobitoc să-i trag un picior în cur... să-i treacă cheful de șuturi înnodate! Unde e?!

SALVATORUL (*arată spre gura tunelului*): La cinci pași de aici. Am încercat să-l tragem prin galerie... dar e acoperit de piatră : cinci metri grosime...

DIRECTORUL: Și dacă vâram picamărul?

SALVATORUL: Se surpă și ne-nghite... și pe Faraon, și pe noi!

DIRECTORUL: Atunci... să-l tragem înapoi!

SALVATORUL: Și mai imposibil: nu-l lasă!

DIRECTORUL: Cine?!

SALVATORUL: Umerii. Trupul i s-a încastrat, ca Ana în peretele mănăstirii Argeșului... Și... dacă l-am trage... l-am scoate fără umeri... fără brațe! Îi auziți respirația?! (*Liniște: din tunel se aude un suav horcăit.*) N-ar trebui decât să se smucească olecuță... cât o vrabie... să-și treacă un umăr dincolo de piatră... și-l tragem numaidecât. L-am strigat... și eu, și echipa: icnește, din când în când, dar...

DIRECTORUL: Dar?!

SALVATORUL: Pare că... nu vrea să miște!

DIRECTORUL: Cum... să nu vrea?!

SALVATORUL: Nu vrea și pace! Sufletul lui e la limita dintre conștient și inconștient...

DIRECTORUL: De unde știi tu de... "conștient"... "inconștient"?!

SALVATORUL: Am terminat Psihologia, la fefe...

DIRECTORUL: Și ce dracu' faci cu... psihologia?!

SALVATORUL: Îmi dă două gradații la salar... Vremurile-s grele: și din piatră seacă trebe să scoți un ban... Din toată Valea... n-au facultate decât Faraon, plopul de lângă poarta minei... și vreo două dube!

DIRECTORUL: Poate... de-asta nici nu răspunde: omul fără carte e catâr!

SALVATORUL: Ar trebui ca sunetul vocii să intre în hipotalamus... care să dea un ordin umărului... și umărul să se smucească!

DIRECTORUL (*isterie*): Stau în loc vagoanele de cărbune, munții torc ca niște mâțe leneșe... cerurile se-ntorc într-o toartă și cască... doar pentru că un tip refuză să miște umărul?! (*Se proptește în cadrul tunelului. Strigăt.*) Bă, mișcă odată din dulapu' ăla de umăr... că intru la tine și te ia mama dracului!

Liniște.

SALVATORUL: Psihicul uman e ca un motor de dubă: dacă nu-l mângâi cu o mână de mătase... Inconștientul, agresat, renunță de bunăvoie la un sfert din veșmântul de neconștiință... se pune pe picioarele dinapoi, ca un măgar îndărătnic...

DIRECTORUL: Ce vrei să spui?!

SALVATORUL: Că... dacă mai răcniți ca Moise la toiag... o sută de ani de-am sta în gura tunelului... ăsta n-o să-și miște umărul!

DIRECTORUL (*icnet*): Încep să am vedenii! Văd... cum cade țigla de pe vila fii-mii din Colentina... dup-aia peisajul se întretaie cu dulăul din fața biroului pe care scrie "Ministru"... și cineva smulge cu barda placa de pe ușa biroului meu, pe care scrie "Director"! (*Cade în genunchi în cadrul tunelului: își bălângăne corpul la o jumătate de pas spre înăuntru: mătânii.*) Faraon dragă, ar trebui să salți umăru' ăla... doar ca să vezi ceva în premieră mondială: un dobitoc ce stă în genunchi la căpătâiul altui dobitoc! Pentru că numa' un dobitoc putea să-și vâre capu' în jugul ăsta de director de mină acum, când și șobolanii sar din stratu' de cărbune... ce e mai mult piatră, după cum știi!... și fug spre Italia să se angajeze ca ospătari la motel! Da' m-a înnebunit proasta de Luminița... nu Luminița ta... aia de care-mi vorbeai când ne-am întâlnit odată pe hol... și aveai ochii-n lacrimi... "Dom' Director, vă rog din tot sufletul meu de miner, dați-mi trei zile libere s-o duc pe Luminița mea la spital: are cancer... Ea e inima mea: dacă moare, mor și eu..."... și-n gând mi-am zis că în cazu' ăsta puteam face schimb de Luminițe... visul meu de secol e s-o văd pe zgripturoaica mea pe năsălie, să nu-i mai aud vocea aia de gaiță jumulită, care m-a nenorocit: "Toți neghiobii se-ngesuie la scaunul de parlamentar... cu zece mii de euroi pe lună... bașca diurnă și mașină la scară... și tu stai ca prostu'... ingineraș la apovizionare?!" Și... tuta cam avea dreptate: trebuia să fii bătut în cap... ca să stai pitit su' masă... când Mitrache tocmai ajunsese ministru! (*Câine la Lună!*) Eu și Mitrache am fost ca frații: la grădiniță mâncam din sandvișu'... pus de mă-sa! Dup-aia... în aceeași bancă... la liceu... până la academia Ștefan Gheorghidiu! Acolo, ghinion: am intrat, dar n-am ieșit: veni păcătoasa aia de, cică... Revoluție. Dar... ghinionul e ca fulgeru': te izbește, dar nu ține mult. Mitrache, mânca-i-aș gura lui... intră-n feseneu... îl puseră ăia director în minister... și mă trase și pe mine, prietenu' lui cel mai bun... pe șfara din fântână: șef de sector la Lupeni... Mai urcă el o treaptă... secretar de stat: urcai și eu... inginer-șef. Totul e să ai caracter: să mor io-n clipa asta dacă vreodată m-am gândit măcar că aș putea face cu Mitrache... viceversa... Deși țoapa de Luminița cam rămnea... Și când Mitrache, în sfârșit!... ajunsese ministru... cum puteam să refuz să ajut cel mai bun prieten?! Mitrache a trimis elicopteru' și m-a luat de pe stadionul din Lupeni: și coafezele, și cerșetorii... au ieșit să vadă cum urc pe scara de șfară... Și, când ajunsei la palatu' Victoriei... mă întâmpină o pițipoancă de-i ieșeau chiloții prin sutien... da' îmbrăcată în costum național!... care silabisi: "Sunt secretara personală a domnului ministru și mi-a poruncit să vă conduc numaidecât în biroul dumnealui!" L-a intrare m-a frapat un amănunt: pe scări trona un ciobănesc mioritic... Am crezut că e al ălor de la sepepe, dar pițipoanca m-a lămurit imediat: "E garda domnului ministru!" Mitrache m-a primit în pragul biroului ornat cu coarne de cerb de la ultima vânătoare a lui Năstase, m-a împins, tandru, cu amândouă mâinile pe scaunul de mahon... și a răcnit: "Lulu, ajută-mă! Aici... n-am încredere în nimeni: și egreta asta... când mi-aduce cafeaua... prima înghițitură o dau la câine: mi-e teamă de otravă! Lulu, a mai răcnit o dată apocalistic, dar câinele nu e cel mai bun prieten al omului!" "Dar... cine?!" am îngăimat! "Tu!" a tunat. Mă... și cât era el de mare... s-a pus în genunchi în fața mea... "Lulu, situația e grosă rău! UE ne strânge de ouă să-nchidem toate minele: cică... intrăm cu țigările aprinse în abataje... drept pentru care avem câte o explozie la trei zile... dacă nu mai des!... și n-ar fi problemă... dar se tem ca scânteia să

n-ajungă și-n abatajele lor! Și cam au dreptate, mă: Valea noastră cea dragă a ajuns un prelung cimitir: vezi morminte de miner și pe mijlocul șoselei! Așa că, dragul meu, fă ceva pentru mine: te ung director la Lupeni, singura mină care a mai rămas în picioare... și alea goale. Două lucruri îți cer, cu lacrimi de frate: producție și, mai ales: fără ”artificii”. Dacă mai scoatem un singur miner în coșciug... ăștia ne-nchid a doua zi... și iar sare opoziția de trei metri: ”Nu sunteți în stare de nimic: ați distrus mineritul românesc! Și... mă taie ăia de la partid... nu numai de pe listă: de tot!” Vezi bine: prietenul meu a avut încredere-n mine... și-acum eu... Poc!... cu ”artificii!”... și cu tine, triste Faraon... dispărut... și-n cinci șuturi sudate! (*Spre Salvator.*) Ia vezi, mă: mișcă?

Salvatorul sare în gura tunelului și dispare în întuneric.

VOCEA SALVATORULUI: Buștean!

DIRECTORUL: Rămâi acolo... îi mai cânt cinci minute! (*Altă voce.*) Așadar, Faraon dragă: asta e situația. Ți-am spus tot pe șleau, ca unui frate... deși dacă o să-ți miști blestematul ăla de umăr ... când o să te văd bălăgănindu-te în lumină... o să te joc în picioare, fire-ai al dracu!... la cât năcaz îmi făcuși! Falconeti, mișcă, mă?

VOCEA SALVATORULUI: Mișcă pe dracu’, dom’ Director: la așa discurs... parcă se băgă mai tare-n zid! Nițică miere pe limbă... să mor io!

DIRECTORUL: N-ar fi rău să muriți cu toții... fir-ați ai dracu! (*”Miere pe limbă”*) Faraon dragă... ai văzut: și eu te-am ajutat cum am putut... deh, vezi și tu:, viața e grea, și ca director toți trag de tine, ca de oaia moartă... Atunci... cu daravela cu Luminița ta... Dumnezeu s-o ierte!... mi-ai cerut o săptămână liber... da’ n-am putut să-ți dau decât trei zile, cu plată... restul ți-am băgat... fără... deși mi-a părut rău: tomnai aveai nevoie de bani... mi-a părut rău, da’ asta-i legislația, lua-o-ar dracu... și pe ea și pe noi!... da’ ai văzut: când ți s-a stins Luminița... ți-am dat fanfara întreprinderii la juma de preț... și-am trimis și o coroană frumoasă... din fondu’ de protocol... I-am zis la prostu’ ăsta, ce-ți e acum la căpătâi...

VOCEA SALVATORULUI: Mersi, dom’ Director: nu mă supăr eu pe dumneavoastră... Aveți gura spurcată, da’ suflet de catifea. Sunteți mamoșu’ nostru: ne băgați în aia mării... da’ tot dumneavoastră ne scoateți... Vorba aia: el ne taie, el ne coase...

DIRECTORUL: ... cu fir roșu de mătase! Mișcă, mă?

VOCEA SALVATORULUI: Mișcă... pe dracu’!

DIRECTORUL: ”Bă, ia o coroană de flori naturale, i-am zis tăntălăului de Falconeti, dacă mi-o impută ăi de la contabilitate... diferența o plătesc din buzunaru’ meu!” Știi bine, dragă Faraon, că ăștia te purecă pentru fiecare leuț, fi-le-ar mama lor a dracu’!... iar în nomenclator scria că, în caz de deces de miner, i se poate deconta o coroană din flori naturale, da’ în cazul unui membru al familiei... doar din flori de mucava! Mișcă, mă?

VOCEA SALVATORULUI: Sforăie!

DIRECTORUL: Dragă Faraon, te-am ajutat și eu cum am putut... așa cum am ajutat pe oricine, că și io am suflet, mă... Toată lumea zice: ”Bă, al dracu Tache, ditamai director de mină... e plin de lovele... e fericit!”... fericire pe care nu o doresc nici dușmanilor mei! Și eu am greutăți, Faraon dragă, am și eu... din prima căsnicie... nu cu zgâția asta de Luminița... cu asta nu e bine să ai în comun nici o lumânare!... o fată care mi s-a măritat la București... și-și face casă-n Colentina... știi unde vine Colentina... c-ai fost cu nevastă-ta la spital: pe drumul clinicilor o iei la stânga... și meeergi... mergi... A ridicat-o la roșu... cu bănuții mei, dragă Faraon, că ea... de unde?! Și-acuma... când s-o gate... să-i pună gresie... faianță... toată din Italia... c-așa-i lumea azi, știi bine... hop și eu cu artificii! Dacă mă dau ăștia afară... de unde bănuți pentru chiuvetă de Sevres?! Așa că, te rog din sufletul meu de director ce ți-am fost... și o să-ți fiu, dacă te ridici tu

de acolo: mișcă-te olecuță, Faraon dragă: ușor... ușor ca un porumbel... ca să trăim... și io, și tu... Mișcă, mă?

SALVATORUL (*apare în gura tunelului*): Doarme dus! (*Sare în lumină.*)

DIRECTORUL (*își încalecă buzele*): Ceasu' rău, pisica neagră! (*Telefonul.*) Dragă Mitrache, scuză-mă că te scol la ora asta, când dorm și ciorile pe ram... dar e groasă rău de tot! Au fost "artificii"... și-n urmă a rămas unu' su' moloz... și nu vrea să iasă: e încăpățânat, lua-l-ar dracu'! Suie-n elicopter, te rog din inima mea de director, vino mintenaș și scoate-mă din rahat! Da' te mai rog: suie-te-ntr-un aparat mic, să nu nu bâzăie mai mult decât un trântor: să nu bage de seamă lumea că s-a întâmplat ceva! Unde aterizezi? Acum dau telefon la stadion... e la doi pași... și trebe să fie liber: la trei dimineața nu joacă fotbal nici dracu'! Și... echipa de fotbal a orașului e moartă de mult... cum o să fim și noi doi... și țărișoara noastră... dacă nu ajungi aici până apar zorile!

ACTUL 2

Intră Ministrul. Se repede peste Director: amplă îmbrățișare.

MINISTRUL: Ce mai faci, măi băiatule?! Mi-a fost așa dor de tine! De când nu ne-am văzut noi, mărețule Lulu?

DIRECTORUL: Măreț... pe dracu: nu sunt decât un coiot cufurit! Nu ne-am văzut de șase luni... când am fost la București... și-am fost numit... m-ai numit director la mina asta... nu m-ai mai fi numit!

MINISTRUL (*îl bate pe umăr*): Lasă, Lulu, tată... ce e val ca valu' trece! O descurcăm noi mintenaș... (*Se așază, greu, pe scaunul pe care, cu repeziciune, i-l așază Salvatorul sub curul amplu.*) Numai oleacă: să treacă ceasu' ăl rău! Ajungeam mai repede... da' am avut oareșce escale. Prima... la Curtea de Argeș... aia cu Mănăstirea Argeșului... " ... fețișoara-mi curge, țâțișoara-mi plânge..." Mă rog... invers!

SALVATORUL: Exact ca Faraon... (*Spre gura tunelului.*) Haideti s-o consultați pe Ana noastră!

MINISTRUL (*se scutură*): E așa întuneric... Și... nu cad stânci?!

SALVATORUL: Vă țin eu umbrela! (*Se ridică: aduce din Culise o umbrelă uriașă, ca acelea de la moteluri: o pune deasupra Ministrului, îndemnându-l să intre în tunel.*)

MINISTRUL (*nu se ridică*): Stai oleacă: Să treacă ceasu' ăl rău... Cum vă spuneam... treceam pe deasupra Curții de Argeș... când îl sun pe Preasfințitul... Eu cu Preasfințitul sunt așa... (*Două degete: cârlig.*)... ca un frate. "Bă, Mitrache, zice Preasfințitul, să nu-ndrăznești să treci vreodată pe lângă... ori pe deasupra mănăstirii Argeșului și să nu-mi dai de veste!" Sun... "Preasfințite... frate: sunt deasupra matale!" "Coboară imediat!" Cum să treci peste un ordin de la un locotenent al lui Dumnezeu?! Era două noaptea... înaintasem vreo câțiva zeci de kilometri... da' ne-ntoarcem. Ba o zacuscă... ba un pahar de rubiniu mănăstiresc... să mai dusă un ceas...

Din tunel... sforăit-horcăit... apoi... liniște.

SALVATORUL (*degetul sus!*): Nu se mai aude! (*Se ridică: e gata să intre în tunel.*) Mă duc să văd ce mai face: și-o fi înghițit limba!

MINISTRUL (*îl oprește*): Lasă-l la mine: îl scot mintenaș... Doar să treacă ceasu' ăl rău! Și când urcăm iar peste nori... aproape să-l prindem de degete pe Dumnezeu... ce să vezi?! Dom-le... un smog... Da' ce smog?! Ceața intrase și-n carlingă... nu te mai vedeai om cu persoană... și cum te

uitai prin hublou... lapte gros! Zice șoferul: "Șefu, să mă ia dracu dacă am mai văzut așa ceva de când mama m-a ouat: parcă suntem în dreptunghiul Bermudelor!" Dar eu l-am încurajat: "Dumnezeu nu lasă omu' bun și patriot să piară!" Așa cum ... n-o să ne lase nici pe noi să pierim, Lulu tată! (*Cântă.*) "Și nu lăsa măicuțaaa/Să pierim pe calee/ Noi ce suntem fiii/lacrimilor taaaale!" (*Se apleacă spre Director, îl trage spre el: îl pupă pe obraz. Spre tunel.*) Ai puținică răbdare...

SALVATORUL: ... să treacă ceasu' ăl rău!

MINISTRUL: ... și te rezolv! Cum ziceți că-l cheamă pe flăcăul de sub vreascuri?

SALVATORUL: Faraon, Măria Ta! Dar... care vreascuri... că sunt ditamai pietroaiele! Haideți să le vedeți! Vă aduc o cască de miner?

MINISTRUL: De ce?!

SALVATORUL: Dacă cad stânci...

MINISTRUL: O clipă: Să trecă ceasu' ăl rău... (*Se scutură.*) Numai când aud de mină se scutură carnea pe mine: nu suport întunericimea!

DIRECTORUL: Falconeti tată, nu-l mai agresa pe dom' Ministru cu îndemnuri tâmpite: dom' Ministru e așa sensibil!

MINISTRUL: Și... vreascurile sunt așezate peste faraon... în formă de piramidă?!

SALVATORUL: Ce... piramidă?!

DIRECTORUL: Aia... țuguiață ca o cușmă de teuton...

MINISTRUL: ... de dac! În orice daravelă, Istoria cu "I" mare a neamului nostru trebuie scoasă în față: ăsta se numește patriotism! (*În surdină: "Noi suntem români... noi suntem romani/Noi suntem nepoții lui Traian!"*) Bă: și pe closet trebe să urle patriotismu-n noi! Da: peste faraon trebe să fie neapărat o piramidă! Fericitul e așezat cu fața-n sus, nu-i așa?

SALVATORUL: Cum l-a prins!

MINISTRUL: Nu "cum l-a prins"... ci cum trebuia să fie! În Lume... în Univers... nimic nu e întâmplător! Crezi că flăcăul era de capul lui acolo, în acea zi, în acea clipă?!

SALVATORUL: Păi... nu intrăm noi în mină de bunăvoie, Măria Ta: intrăm în șut ca vai de capu' nost'... pentru o bucată de pâine!

MINISTRUL: Faraonul era acolo pentru că Dumnezeu e nostalgic!

SALVATORUL: E prima dată când aud că Dumnezeu e "nostalgic": eu credeam că e autopoternic!

DIRECTORUL: Bă, fi-ți-ar a dracu' fața aia de bidon turtit... chiorule! Îl contrazici tu pe dom' Ministru?!

MINISTRUL: Lasă-l, Lulu: nu mă tem de vocea norodului! Vorba lui Bălcescu: "Poporul e norodul și nu tagma jefuitorilor!" Adică... suntem în Democrație cu "D" mare, deși era bine și-n tiranie cu "t" mic... de la "tovarăș"!

SALVATORUL (*obraznic!*): Și-n plus... pe vremea faraonilor nici nu era Dumnezeu!

MINISTRUL (*se așază mai temeinic pe scaun: scaunul scârțâie*): Țin să te contrazic, deși îmi place să lămuresc masele: și când peste Lume zburau zeii, deasupra zeilor era tot Dumnezeu. Treaba stă cam așa: Dumnezeu, fie-i numele lăudat... dar în surdină... să nu-l deranjăm!... cum spunea un vechi profesor al nostru de la Ștefan Gheorghidiu... ți-l amintești, Lulu, pe Enache zis Socrațel?... Așadar... Dumnezeu... adică... "șeful tuturor zeilor"... duce dorul vremilor apuse, adică e nostalgic, dom-le... și într-o zi sau într-o noapte... de pildă în noaptea asta... l-a apucat dorul de faraoni și piramide... pe care tot el le-a inventat! Așa că, a țesut spectacolul ăsta... cu bubuieli și artificii...

SALVATORUL: Pe ce vă bazați?!

MINISTRUL: Pe faptul că e joi, și joia sunt trei ceasuri rele! Da... rele de tot!

SALVATORUL: Păi... Dumnezeu aduce exploziile?!

MINISTRUL: Da... cine?!

SALVATORUL: Eu credeam că dracu'!

MINISTRUL: Dracu' n-are niciun cuvânt în Univers: el e doar ornament! Dumnezeu ne aduce și bucuriile, și tristețile... și știți de ce? Ca să nu ne plictisim!

SALVATORUL: S-o fi cam plictisit Faraon su'... piramidă: are cinci tone mititica!

MINISTRUL: Îl scot numaidecât: să treacă ceasu' ăl rău! Au fost morți la explozie?

DIRECTORUL: Doar incidente minore: trei cu capu' spart, cinci fără mâini și ceva picioare...

MINISTRUL: Vedeți?! O ipostază a nostalgiei divine! Iar p-ăsta... de-o fi fost mai păcătos...

SALVATORUL: Da' de unde?! Era pâinea lui Dumnezeu: bun să-l pui la rană! Nu bea, nu fuma, nu mergea la curve... deși îi murise și nevasta, și fecioru'... Hai să-l scoatem, vă roooog... trecu și ceasu' ăl rău!

MINISTRUL: Imediat... Doar că... mie nu mi-e rușine să spun când mi-e foame sau mă trece pișu': acolo, în spuma norilor, mi să făcură fluturi prin stomac și... deși am gustat la Argeș... amu mi să iscă furtună prin mațe! Așa sunt io, dom-le: când presimt un pericol... mi să lasă-n duoden!

DIRECTORUL (*la ureche*): Dom ministru... Mitrache tată, ești venit de pe drum: Hai sus, în camera de protocol... am pregătit o gustărică!

MINISTRUL: Când nava ia apă... căpitanu' pleacă la cabină să ia o... gustărică?! Rămâu aici... unde se hotărăște soarta producției!

SALVATORUL: Vine gustărica la căpitan... nu căpitanu' la gustărică!

DIRECTORUL: Mai tacă-ți fleanca: n-ai fost în stare să mi-l tragi p-ăla de ouă-n sus! Marș și cheam-o pe Luminița la fața locului!

Salvatorul iese. După câteva clipe, apare ținând de brăcinare o fată, care la rându-i poartă pe brațe un platou cu mâncăruri.

SALVATORUL: Ta-ram-ta tam! Vine gustăricaaaa!

Cu mișcări ceremonioase, fata așază platoul pe o măsuță, pe care o adusese Salvatorul, care trage de sub cortină un scaun tapițat și îl poștește, la fel de ceremonios, pe ministru, la masă. Ministrul se așază, încet.

MINISTRUL (*scurmă în farfurie*): Ce-i... asta?!

FATA: Puțină brânzică de bordo, olecuță de icre de manciuria, biftec de vacă cobe... cu un bol de muștar de dijon...

MINISTRUL (*spre "glajă"*): Și... ceai de tei?!

SALVATORUL: ... din butoi cu doage scoțiene, ținut la maturat patru-patru de ani!

MINISTRUL: Asta... serviți voi la cantină în fiecare zi... bravilor noștri mineri?!

FATA: Ei, nu întotdeauna o bagă vaporul pe Canalul Mănecii...

SALVATORUL: ... dar în fiecare zi apare căruța cu cârnați de Băicoi!

MINISTRUL: Duceți-vă de-aici cu... scârboșeniile astea! (*Dă cu mâna peste tratație: împrăștie pe jos "materialul"*)

Salvatorul și Fata se reped, adună resturile și dau să iasă: Ministrul o oprește, tandru, pe fată, cu căușul palmei.

MINISTRUL (*drept în ochi, o trage mai aproape*): Să nu zici că nu ești de la țară!

FATA: De la Broșteni, raionu' Ieși...

MINISTRUL: Puteam să jur... după "olecuță"... și după crupă! (*Palma: clește pe bucă.*) Moldovenele noastre sunt adevăratele femei române... pieptu' mare... crupa tare... țapene ca niște iepe! (*Se mai înfige o dată cu palma în crupa fetei.*) Te-aș bea ca pe-o licoare dumnezeiască!

SALVATORUL (*care intră*): N-ați păpa-o?! De două mii de ani... dacă nu mai bine... poporu' nost rămnește la o coajă de pită...

MINISTRUL: Foamea o mai împaci, dar setea...

SALVATORUL: Mie... când mi se face sete de-o berică... după schimbu' de noapte!... nu în orele de program! ... o scol pe Floarea de la birt, la trei dimineața... și sorb o glajă! Așa e, Măria Ta: cu Moartea mai merge... cu setea nu te pui!

DIRECTORUL (*încet*): Pasu' mare, ciocu' mic!... cum ni se spunea-n armată, când mergeam pe timp de noapte cu obuze de o sută de kile-n raniță, la aplicație... ei, Doamne, ce vremuri!... și nu-l întrerupe pe dom' Ministru... Mai spui și prostii: crede omu' că noi facem băi în berică, tată Falconeti!

MINISTRUL: Falconeti?! Sună ca la Chișinău!

SALVATORUL: Am în brigadă trei inși ce sunt de pământ de lângă Chișinău: pe unu' îl cheamă Gloabă Gheorghe, pe al doilea Mucea Vasile, și al treilea... stă acolo-ntre bolovani și-l cheamă Faraon!

DIRECTORUL (*printre dinți*): Dacă mai scoți o vorbă chiar îți sparg smalțu'! Cum îți permiți, chiorule... să te iei de numele oamenilor muncii?!

MINISTRUL (*dă din mână*): Mie-mi place să stau în mijlocul poporului... să-i ascult păsurile... să vorbim în snoave... Și pe mine mă cheamă Mitriceoiu... și uite c-am ajuns ministru! Am un secretar de stat pe care-l chema Căcărează... da și-a schimbat numele la tribunal în "Cocoreanu"! Dar... lumea îl strigă tot... căcărează! Așa-i poporul nostru: hâtru și haios... da cu suflet mare!

SALVATORUL: Cât harta Europei... fără Groenlanda!

DIRECTORUL: Falconeti... chior nătâng: îl iei în bătă pe dom' Ministru?! (*Îl prinde de mână pe Salvator și-l scoate afară.*)

SALVATORUL (*Intră imediat. Spre tunel.*): Să nu intru, să-i tamponez puțin buzele cetățeanului Faraon... cu o batistă înmuiață-n apă?!

DIRECTORUL (*îl oprește*): Ba mai bine să-i fie sete... poate că s-o grăbi să iasă!

MINISTRUL: Îl scot eu imediat... Dom-le... setea asta e dată dracului: io- s copil de la țară, am crescut cu mămăligă și fasole pe malu'Oltețului, la Călui, unde legenda spune că de sub copita calului lu' Mihai Viteazu, ostenit și însetat, după o bătălie pierdută, ieși un izvor din care beau apă limpede și azi sătenii dimprejur... Iar, lângă izvor, Buzeștii, bravii căpitani ai Voievodului...

SALVATORUL (*spre tunel*): Înainte să dea calu' lu' Mihai Viteazu cu copita... nu-ncercăm să-l scoatem pe nefericit?!

MINISTRUL: Olecuță zăbavă: să termin povestea! Așadar... frații Buzești au ridicat o mănăstire care dăinuie și azi, peste veacuri, monument de cultură și civilizație... dar pe care, regimul burghezo-moșieresc, refractar la cultură și istorie, l-a lăsat în paragină... Aude Iorga, marele Iorga... că leagănul Buzeștilor e pe sponci... și nu-i vine să creadă. Și cât era el de Iorga și ministru... într-o zi se repede spre Călui. Povestesc bătrânii...

SALVATORUL (*spre tunel*): Ala o fi dat ortu' popii...

MINISTRUL: Îl scot mintenaș! ... povestesc bătrânii că-ntr-o zi, pe ulițele satului apare un otomobil, într-un nor de praf... frânează într-un cârd de găște... rade vreo două... și pe geamu' automobilului iese un cap... cu-o barbă de țap...

SALVATORUL (*atent, spre gura tunelului*): Nu se mai aude icnind...

MINISTRUL: ... și-ntreabă unde e mănăstirea Căluui... Copiii satului... care nu mai văzuseră pe uliți un automobil, îl înconjoară...

SALVATORUL (*tunelul!*): Și... nici respirația...

MINISTRUL: ... și-l conduc, în alai, spre porțile mănăstirii... Marele Iorga coboară... vede dezastrul...

SALVATORUL: Cam cum ar fi... dacă ăsta-și dă duhul... și se constată că eu, salvator, am frecat menta... ascultând povești medievale! Ne-nchid ăia mina... da' și pe mine!

MINISTRUL: Mai al dracu', dom-le, decât un dezastru! Un dezastru social e un eveniment... vine, trece... dar un dezastru cultural e iremediabil... o catastrofă! Iorga însuși ușuie găștele și porcii de pe mormintele Buzeștilor și, îndurerat, ostenit, se așază pe-o buturugă, la căpătâiul marilor căpitani...

SALVATORUL: Cam cum stăm noi, acum, la căpătâiul micului Faraon...

MINISTRUL: Atunci... femeia sârmană, care mai îngrijea mănăstirea, se apropie de marele om și-i zice: "Domnule profesor, veniți de departe... sunteți ostenit și v-o fi foame! Prind și eu un puiț... și vi-l pritolesc prin leuștean!" Savantul a stat o clipă, apoi zice: "Bine, dar să fie simplu, ca la țară: cu mămligă și usturoi!" (*O prinde pe Fată de pulpă: o trage iar spre el.*) Ai la magazine mălai d-ăla galben... ca rahat' de cioară crescută pe miriște?

FATA: Ba, din contră, e cam alburii: așa se face păpușoiu-n Australia! Da'... am acasă, mălai galben ca ceara: mi-a adus două pungi mama, de la Broșteni...

DIRECTORUL: Aduce-ntr-o clipă, Luminița: e fată de caracter! Și stă aproape... Am avut și reclamații: cică... dădea cazanul cu tocană peste gard! (*Spre Fată.*) Fugi, fata tatii... și fă pentru dom' Ministru o tocăniță de vițel ca la Broșteni!

MINISTRUL: Carne de vițel de-aia roșie... ca sângele?

FATA: Ba... albă ca onoarea mea!

SALVATORUL: Văcuțele olandeze îs cam blonde...

MINISTRUL (*o soarbe din ochi*): Ca tine... Aș vrea... pui la ceaun... Da' pui de băătură...

FATA: Mi-a adus ieri mama, de la Broșteni, două puicuțe! Sar gardu'și iau gătu' la unul...

MINISTRUL: Și... aș mai avea o rugăciune!

DIRECTORUL: Orice, dom ministru!

MINISTRUL: N-ai o iie?! Vreau să fiu servit de o hangiță de-a noastră, din popor... (*Îi mângâie poalele.*) Nu contează lungimea... da' să fie cusută pe muscă...

SALVATORUL (*plescăie*): E bună de muscă... Luminița noastră de la capătul tunelului!

FATA: Am costum tradițional: a fost al mamei, când era fată-n sat! Nu l-am îmbrăcat niciodată... o fi făcut molii! (*Iese, în fugă.*)

MINISTRUL (*în urmă-i*): Dar să fie simplu, ca la țară: cu mămligă și usturoi! (*Se ridică, marțial.*) Și acum să ne ocupăm de cetățeanul Faraon!

Directorul se repede, îngenunchează: îi pupă mâna.

DIRECTORUL: Domnule Ministru, Mitrache... prietene: salvează-mă încă o dată și-ți voi fi recunoscător toată viața mea!

SALVATORUL: Dom' Director... da dumneavoastră sunteți jos... zidit?!

DIRECTORUL: Pasu' mare, ciocu' mic: dacă erai capabil, mi-l scoteai pe ălălalt bou din coșere... nu ajungeam io-n prag de infarct!

MINISTRUL (*spre Salvator*): Du-te-n elicopter și spune-i șoferului să-mi dea mapa! (*Salvatorul iese, în fugă. Ministrul îl bate pe umăr, pe Director.*) Lasă, Lulu: trece. Toate trec... ca și viața noastră. Ți-l scot imediat pe... faraonul tău!

DIRECTORUL (*îi pupă iar mâna*): Îți mulțumesc din toți bojogii mei, Mitrache: iar mă faci om! Altfel... pușcărie scrie pe mine!

MINISTRUL: Și pe mine... demisie! Oricum... și pe viitor... să fim și noi mai atenți... Lumea e ca o junglă: noi suntem niște grațioase antilope ce pasc iarba fragedă a savanei... și-n jur... ca un cerc al lui Poincare, sclipesc ochi fosforescenți de lei, tigri sau râși... gata să ne sară la beregată. Dar nu ne lăsăm, mă... fi-le-ar mama lor a dracu'!

DIRECTORUL (*spre tunel*): Și bețivu' ăsta... cred că special s-a întins în zid... ca să-mi mănânce mie ficaii! Și acum... de-al dracului nu vrea să iese: ca să zac io la pârnaie!

MINISTRUL: Fii cuminte: ți-l scot cât ai zice pește... ca pe-un vierme din măr!

DIRECTORUL (*spume la gură*): Cum îl văd în gura tunelului... ți-l joc în picioare, ca la căluș!

Intră Salvatorul: poartă maiestuos, cu amândouă mâinile, mapa. Ministru ia mapa, din care scoate o diplomă mare cu șnur tricolor. Se apropie de gura tunelului... la doar un pas!

MINISTRUL (*citește*): Azi... anul de grație două mii... așa... se conferă cetățeanului... (*Spre Director.*) Cum ziceai că-l cheamă?

DIRECTORUL: Faraon Pe Ion.

MINISTRUL: Se conferă cetățeanului Faraon Pe Ion...

SALVATORUL (*la doi pași, cu mâinile încrucișate*): Degeaba!

DIRECTORUL: Piei, drace... și tacă-ți fleanca!

SALVATORUL (*se apropie de Ministru*): Vorbiți degeaba: vorbele nu ajung la Faraon!

MINISTRUL: Păi... nu ziceai că e... la cinci pași?!

SALVATORUL: E... dar obturează zidul. Mai faceți doi pași înăuntru!

Ministrul rămâne pe loc.

MINISTRUL (*privește împrejur cu teamă*): Nici nu mă mișc de-aici! (*Spre tunel.*) E întuneric... parc-ar fi sfârșitul Lumii! (*Privește în sus.*) Nu cad... stânci?!

Salvatorul trage de sub Cortină umbrela mare "de motel": o așază deasupra Ministrului. Încet, temător, cu umbrela deasupra, Ministrul mai face o jumătate de pas spre gura tunelului... dar rămâne tot dincoace de întuneric.

MINISTRUL: Se conferă cetățeanului Faraon Pe Ion ordinul " Meritul credincios" în rang de cavalier...

SALVATORUL: E-he: un faraon... cavalier!

MINISTRUL: ... pentru merite deosebite în asigurarea cu energie a economiei Patriei...

SALVATORUL: ... și virtute în protecția muncii!

MINISTRUL (*spre Salvator*): Pasu' mare, ciocu' mic: Ia vezi... mișcă?

Salvatorul sare sprinten dincolo de frontiera de întuneric: se întoarce, după câteva clipe.

SALVATORUL: Nțț! Doar icnește...

DIRECTORUL: Și... umerii?!

SALVATORUL: Sunt... tot acolo!

MINISTRUL (*ridică iar foaiea*): Distincția aduce cu sine toate beneficiile legale: reducerea la jumătate a impozitelor pe salariu și, în caz de deces, se va înmormânta cu onoruri militare și se vor trage trei salve de tun!

SALVATORUL: Ne-am dus dracu': va fi-n cimitirul din Ștefan... ca la Anu Nou, la Paris!

DIRECTORUL: Mișcă?

Salvatorul dispare, din nou, în întuneric: se întoarce.

SALVATORUL: Sforăie!

MINISTRUL (*îndârjit*): Se conferă cetățeanului Faraon Pe Ion și titlul de cetățean de onoare al Municipiului Lupeni, fapt ce reprezintă, pe lângă onoarea cuvenită, și reducerea totală a taxelor și impozitelor locale...

SALVATORUL: ... precum și o masă gratuită la cantina săracilor municipali!

DIRECTORUL: Dacă nu te ia mama dracu' acum... înseamnă că ai zece vieți! Ia vezi... mișcă? *Salvatorul sare, iar, în întuneric, se întoarce aproape instantaneu!*

SALVATORUL: Acum... puflăie... m-a și stropit!

MINISTRUL (*mai îndârjit*): De asemenea... conducerea ministerului acordă salariatului Faraon Pe Ion un premiu de virtute în valoare de zece mii de roni neimpozabili!

SALVATORUL: Mamăăă! Asta vine cam... o mie de berici... neimpozabile! (*Fără să mai aștepte îndemnul, intră în tunel. Se întoarce. Dă din umeri.*) Am luptat ca niciodată, am pierdut ca-ntotdeauna: nici nu sforăie... nici nu puflăie. E... nemișcat!

Ministrul face jumătatea de pas înapoi: umbrela se prăbușește în întuneric. Salvatorul se repede și o adună.

MINISTRUL (*dă de pământ cu hârtiile din brațe*): Nu știi ce, Doamne iartă-mă, s-a întâmplat: e prima dată când nu funcționează mașinăria!

Intră Fata de la bucătărie: e îmbrăcată într-un splendid costum popular. Pune un platou, plin, pe măsută. Se întoarce și mai aduce două oale pline.

MINISTRUL (*o admiră*): O... superbă Aniță hangită... și lui Ștefan cel Mare i-ar curge ochii! (*O palmă pe șoldurile Fetei. Apoi se așază, greu, pe taburet.*) Iar mai da... și iar mai sta: să mai luăm o pauză... să mai cugetăm! (*Își șterge sudoarea de pe frunte.*) Greu... Foarte greu! Până acum a mers șnur... Și am avut cazuri imposibile! Un drumar a căzut într-un puț... și când i-am citit de o primă bună de Paști... ne-am pomenit că urcă singur pe funie! (*Ridică de pe una din oale, capacul.*) O... o! Cu mămligă și usturoi! Ca la mama acasă! Dom-le... trebe să fim patrioți... ca strămoșii noștri... ca Ștefan cel Mare... ca Mihai cel Viteaz... Să luptăm măcar pe jumătate cum au luptat ei... dar să mâncăm de două ori pe cât înfulecau ei! (*Ridică sticla în lumină.*) O... o... busuioacă de Bohotin...

FATA: ... de la Broșteni!

MINISTRUL: Viță nobilă... dar de-a noastră, autohtonă! (*Își toarnă în pahar.*) Mda... se simte strugurele... Și marele Ștefan, când se întorcea de la luptă... fie că era învingător... fie învins... râdea trei stacane de Cotnari! (*Mai "rade" un pahar. Apoi... bea direct din sticlă.*) Se zice că și Alexandru Macedon... în drum spre capătul Pământului... sorbea direct din buți...

SALVATORUL: :.. și de la bute i s-a tras!

MINISTRUL: Bem nu doar de bucurie... bem și de supărare... de melancolie și tristețe (*Spre tunel.*) ... de întristare pentru flăcăul ăla care, în loc să stea cu noi la masă...

SALVATORUL: ... și să-și mângâie decorațiile...

MINISTRUL: ... nu vrea și nu vrea să-și miște amărâțul ăla de umăr! (*Încă o dușcă.*) Da' o rezolvăm noi și p-asta! (*Începe să mănânce. Se oprește: pare în fața unei mari dileme.*)

FATA (*păstrează o oarecare distanță... de frica ciupelii!*): Dom'ministru: vi să rupsă osu-n beregată?!

SALVATORUL: Am avut un nepot care s-a înneecat cu un os... și dus a fost!

DIRECTORUL (*sare ca ars*): Asta mai îmi lipsește: în timpul directoratului meu... un mort virtual... și unul pe drum!

MINISTRUL (*palma: a la Elena...*): Nu-i nimic: dar nu merge!

DIRECTORUL: Ce nu merge, Mitrică?!

MINISTRUL: Mâncătură... bună! (*Spre fată.*)... privitură... faină... udătură... așijderea... dar fără cântătură... nu merge!

SALVATORUL: Se face! (*Iese în fugă: se întoarce imediat cu o chitară. Se așază pe jos: începe să ciupă strunele.*) "Un'te duci tu, mielule... Un'te duci tu, mielule?!"

MINISTRUL: La pășune, domnule! (*Spre tunel.*) Dom-le... ce e și viața asta: azi ești... mâine nu ieși! Un'ai învățat să cânti?

SALVATORUL: La Palatul Minerului din Lupeni.. după renovare cu bani UE! Aveam o formație... mergeam prin turnee... la Balș, la Băicoi!

MINISTRUL: Și Cântarea României... ca și Ștefan Gheorghidiu, era ceva: punea cetățeanu' în hârdăul cu Artă, dom-le! Acu'... nimic!

SALVATORUL: Suntem ca niște mici duși la tăiere! (*Începe iar să cânte.*) "Și ce faci tu, mielule? Și ce faci tu, mielule? Mănânc iarbă, domnule!"

MINISTRUL (*îi taie macaroana*): E frumos... dar nu merge cu fripturica! (*Spre Fată.*) Nu știi o bătută...

FATA: Am vrut să vă fac fasole bătută cu cârnați, ca la Broșteni... dar ați comandat pui cu usturoi...

SALVATORUL: ... ca la Călui!

DIRECTORUL: Luminița dragă: dacă dom' Ministru pofteste... zi-i o bătută... fără microfonie!

FATA (*se pregătește: pumnul-microfon*): "Trandafiiir de la Moldova..."

SALVATORUL: Haideti să mai schimbăm vorba! (*Spre tunel.*) Cu Faraon ce facem?!

Intră val-vârtej, Cerșetorul.

CERȘETORUL: Unde e?!

DIRECTORUL (*să-l ia de piept, din prima*): Pe cine cauți?!

CERȘETORUL: Pe Faraon al meu! Unde e?!

SALVATORUL E-n zid: reeditează Mănăstirea Argeșului, variantă contemporană!

DIRECTORUL: Ciocu' mic! (*Spre Cerșetor.*) Nu e niciun Faraon aici... Și eliberează ringul... că urmează repriza a doua! (*Îl prinde de piepți: îl târăște spre ieșire.*)

CERȘETORUL (*se smucește*): Ba... Faraon trebuie să fie aici! L-am căutat peste tot: acasă, pe străzi, la spital și la gunoi. Nu e nicăieri!

DIRECTORUL: Și de ce-ar fi aici?!

CERȘETORUL: Altundeva... n-are unde. S-a întâmplat ceva cu Faraon! El, când iese de la șut, întotdeauna trece pe la container... și-mi lasă jumătate de franzelă și sufertașul: porția lui de la cantină. De trei zile n-a mai trecut... Și adineauri am auzit sirene de salvări... urlau ca nebune! Apoi... au tăcut. Dar Faraon al meu n-a apărut! (*Cercetează cu privirea împrejurimile. Se oprește asupra întunericului din tunel. Răcnet.*) Faraon e acolo!

DIRECTORUL (*spre Salvator*): Dă-l afară din șut... în șuturi!

Salvatorul îl prinde pe Cerșetor de piepți și îl târăște afară. Se întoarce, singur.

SALVATORUL: Apa trece, întrebarea rămâne: și cu Faraon ce facem?!

MINISTRUL (*cu degetele pline de maioneză*): Trec de desert... și iar ne-aruncăm în luptă! Dom-le... vorba lu' Alecsandri: "O luptă-i viața, deci te luptă... cu dragoste de ea, cu dor!" Te lupți pe dracu': orice-ai face... tot în mormânt ajungi! (*Elan brusc.*) De două mii de ani... dacă nu mai bine... poporul nostru se tot luptă. Și dă-i și luptă... ba cu imperialismul turc... ba cu imperialismul sovietic...

SALVATORUL:... ba, în viitor, cu ăl cu ochi oblici!

MINISTRUL: Ba lupta continuă cu noi înșine... care e un război fără sfârșit! Cu războaie mai mici, subsidiare...

DIRECTORUL: Noi, cei din Valea Jiului, zisă și Valea Plângerii... suntem de un veac în războiul cărbunelui, cu sediul la Lupeni. Lupeni 29, 89, 99... 109...

SALVATORUL: ... și așa mai departe... Amin!

MINISTRUL: Acum luptăm pe linia întâi să salvăm ultima bornă de cărbune românesc: Lupeni 2019... și următoarele!

SALVATORUL: Uraaaa! Dar... ce facem cu Faraon?!

MINISTRUL (*linge un os*): Miza e uriașă: dacă ăsta (*Spre tunel.*) dă ortu popii... suntem fiii ploii de vară: mâine se pune lacăt pe prăvălie!

SALVATORUL: Și... mie cine-mi mai dă salariu?!

FATA: Salariul e cel mai bun prieten al omului: mic-mic... să-l pupe mami pe botic...

SALVATORUL: ... ca un caniş... dar statornic ca un ciobănesc carpatin!

MINISTRUL: Apropo de carpatin: du oasele astea la elicopter... la cel mai bun prieten al ministrului! Vorba lu' Alecsandri: "Stăpâne... stăpâne... te cheamă și-un ciobănesc!" (*Salvatorul ia oasele: iese.*) Așadar și prin urmare... trebe a scoate cumva căruța din nămol... adică din tunel. (*Spre tunel.*) Faraon ăsta devine obiectiv prioritar Național...

DIRECTORUL: ... ca să nu zicem UEonal!

FATA (*începe, brusc, să plângă*): Ce mă fac fără salariu?! (*În sus.*) Doamne, dă-mi gripă, gută, febră aviara și porcină la un loc... dar nu mă lăsa fără salariu! (*Își șterge lacrimile.*) Cu ce aș putea să vă ajut?!

SALVATORUL (*intră, în fugă*): Cu rimel în loc de muștar de Dijon! Faraon de-al dracu' nu ridică din umeri ca Petre Roman... caz în care se va duce sulii de suflet... și noi aliniați în urma-i!

CERȘETORUL (*apare, brusc*): Am auzit ce-ați vorbit, deci e adevărat: Faraon al meu zace în catacombă! (*Se repede spre tunel.*)

DIRECTORUL (*îi taie calea*): Încotro, neică: ești pe Champs Elisee?!

CERȘETORUL: Îl trezesc eu pe Faraon!

DIRECTORUL: Du-te, mă, dracului de aci... de nenorocit! Ce... n-a putut dom' Ministru... și te găsiși tu... marele salvator al Nației?! (*Spre Salvator.*) Dă-l afară pe mațe-fripte!

Salvatorul îl înșfacă, din nou, de piepți și îl târăște spre ieșire.

CERȘETORUL (*se zbate*): Puneți pumnii-n gură cetățeanului... în timp ce Faraon, care e ca și fratele meu... moare cu zile! Canalii! Criminali!

DIRECTORUL: Guraaa!

CERȘETORUL (*de dincolo de cortină*): Acum mă duc pe stradă și-o să strig de-o să se audă la Vașington... că omorâți oameni cu zile! Huooooo!

Directorul face semn spre Salvator să-l aducă pe Cerșetor înăuntru: acesta iese și se întoarce cu Cerșetorul, tot ținându-l priponit. Directorul îi șoptește ceva la ureche: Salvatorul începe să-l ambaleze încet, temeinic, pe om, cu sfoară groasă, "de pușcat".

CERȘETORUL (*se zbate oleacă, dar renunță: Salvatorul e de două ori cât el*): Mă faceți săpun... dar nici de-al dracu' nu fac spume! Eu apăr drepturile cetățeanului și nimeni n-o să-mi închidă gura!

SALVATORUL (*a terminat de "împachetat": îi vără Cerșetorului un căluș în gură. Liniște.*): Și cascada Niagara e într-o zi o biată arteziană! (*Îl depune pe Cerșetor, așa înfășat, în picioare, după ușa.*)

FATA: Aș putea să vă ajut...

DIRECTORUL: Căile Iadului sunt pavate cu bune intenții (*Spre locul unde zace Cerșetorul.*) și lângă coate-goale mai e un loc liber!

FATA: Eu am avut un caz în familie...

SALVATORUL: De... pojar... sau de porjartieră?!

FATA: Străbunicul meu era foarte bogat...

SALVATORUL: Și America e foarte bogată, până ce să aterizeze Trump!

FATA: Dar, când a simțit că o să moară, și-a vândut toată averea și a trecut-o în aur și nestemate... După care a pus-o tot într-o cutiuță... pe care a ascuns-o...

SALVATORUL: Asta e povestea cu Scufița roșie actualizată cu Sinbad marinarul!

MINISTRUL: Las-o să povestească! (*Spre Fată.*) Ai o gură foarte sexi... și când zici "mieu" parcă torni miere în cuvinte: mă ia cu somnifere!

FATA: Nimeni nu știa unde a ascuns bunicul cutiuța cu nestemate. Doar că, într-o zi... bunicul s-a întins pe pat... și a rămas așa...

MINISTRUL (*cască*): Și eu, dacă nu mă-ntind un sfert de ceas... crăp!

DIRECTORUL: Mitrache, hai în camera de protocol... e patul pregătit!

MINISTRUL (*căscat lung*): Căpitanul nu părăsește niciodată câmpul de luptă pentru un somnic în cabină!

SALVATORUL: Nu căpitanul merge la somn, ci somnul vine la căpitan! (*Iese, în fugă.*)

MINISTRUL (*căscat dublu, spre Fată*): Povestește, vestalo: glasul tău cristalin îmi intră până-n hipotalamus! (*Căscat triplu.*)

FATA: Străbunicul... stătea întins, nemișcat, cu ochii deschiși dar fix înfiți în tavan, în vreme ce mulțimea de fii, fiice, nepoți și strănepoți roiau în jurul lui și întrebau, pe rând sau toți odată: "Unde ai ascuns caseta cu bijuuri, tataie?!"

Salvatorul intră, tot în fugă, cărând un pat: îl așază în mijlocul încăperii. Ministrul se așază mai întâi pe table, apoi închide ochii și aluneacă, ușor, pe saltea. După câteva clipe: sforăit...

FATA: Nu... că bunicul n-ar fi vrut să spună unde a ascuns caseta: el se ferea de-ai săi trăind... dar pentru toți era clar că nu mai ajungeau cuvintele lor la el!

SALVATORUL: Ia mai lasă tu poveștile, duduie de Broșteni: îl scoli pe dom' ministru!

MINISTRUL (*cu ochii închiși*): Las-o... las-o... oricum nu mi se scoală!... povestești așa de frumoooo, Luminiță Vicoveancă! (*Sforăit instantaneu.*)

Din tunel se aude, paralel dar mult mai mic, un soi de sforăit-horcăit...

FATA (*deget-țintă spre tunel*): Exact așa... povestește mama că făcea și bunicul: doar pufăia ușor... indiferent la zumzetul din jur... Până ce mama mamiii...

SALVATORUL: ... ei de viață: stăm la trei dimineața între două sforăituri... în timp ce o duduie o deapănă pe-a treia!

FATA: ... s-a apropiat de patul bunicului, i-a dat pe toți la o parte... și a început să cânte o baladă... (*E gata să cânte.*)

DIRECTORUL: Nu vreau să mai aud "Un'te duci tu, mielule!" E clar cine suntem, și, vorba lui nea Goguin... știm și încotro mergem: la tăiere!

FATA: Nu era vorba de nicio tăiere: din contră, era un cântec duios... un amestec de baladă și descântec... Nu l-am auzit atunci: eram în burta mamei, dar mama, mai târziu, mi l-a cântat!

SALVATORUL: Să nu zici că ăl bătrân a mișcat ochii verzi ca câmpu-nflorit... că bea o berică virtuală până... la sângeeee! (*Un refren din Carla's Dreams: "Până la sângeee!"*)

FATA: Ba... i-a mișcat! Mai mult: a desenat pe cearșaf, cu degetul mic, un contur... pe care a pus două puncte. Rudele au înțeles: au alergat în curte... și lângă ai doi plopi gemeni... au săpat și au scos sipetul!

SALVATORUL: Pe lângă plopii fără soț... adesea am sorbit!

FATA (*spre tunel*): Dacă vrei, pot să-ncerc...

SALVATORUL: Nici Eminescu nu credea în efectul terapeutic al Imparității!

Ministrul sare, brusc în picioare: se scurmă la ochi, se așază, din nou, pe marginea patului.

MINISTRUL: Mă, da' dormii... mă... da' dormii!

SALVATORUL: Vorba baladei: somn de vară... până-n seară!

MINISTRUL: N-am închis un ochi, prâslea cel voinic și merele de aer! Eu, când vreau să gândesc ceva în profunzime... închid ochii... dar mintea îmi merge mai abtirit decât o motoretă Mobra! Am decis: trebe să folosim orice fărâmă de șansă! (*Spre Fată.*) Poți să torci din baladă, Luminiță Vicoveanca!

Fata se apropie de marginea subțire a întunericului. Se oprește o clipă: pare intimidată de bezna groasă.

SALVATORUL: Nu e chiar ca lângă aragaz, coană Luminița! (*Fuge, ridică umbrela uriașă, o deschide pe deasupra Fetei, pe care o împinge, ușor, înăuntru. După câteva clipe, din tunel se aude un glas subțire, duios: un câtec, între baladă și descântec. Apoi, fata se întoarce în peisaj, ținând încă umbrela deasupra capului. După alte câteva clipe, Salvatorul pășește în lumină.*)

DIRECTORUL: Ei, s-a mișcat?!

SALVATORUL: Buștean!

Liniște. După alte două clipe, din tunel se aude, cu ecoul convenit, pușcica mică, sacadat.

MINISTRUL: Mda. E groasă! Purceaua e moartă-n coteț și noi îi umblăm cu feștila pe la cur! (*Spre Salvator.*) Ziceai... că umerii ăia sunt prinși în zid?

SALVATORUL: Ca un cui cu gămălia prea mare într-o menghină! Hai să v-arăt! (*E gata să-l ducă în tunel.*)

MINISTRUL (*se scutură*): Nu... că am rău de-nălțime! Te cred! Așadar și prin urmare... umerii nu pot ieși singuri din menghină!

SALVATORUL: Nici dacă rămâne așa o sută de ani!

MINISTRUL: Ce... sută?! Acum se varsă zorile... (*Cântă.*) ”Ană, zorile să varsăăă...” și începe nebunia: apar ziariștii... televiziunile... opoziția o să țipe ca strânsă de ouă... Vasăzică... umerii ăia sunt Cauza... de nu se produce Efectul. Păi... ca să obținem Efectul... trebe a umbla la Cauză... zice și Marx, și Hegel, și Adi de la Vâlcea! Atunci... să lovim în Cauză!

SALVATORUL: Cum?!

MINISTRUL: Cu custura. Cu foraiță. Cu drujba! Important e să scăpăm de umerii ăia blestemați! (*Spre Salvator.*) Dacă scăpăm de umeri... iese?

SALVATORUL: Într-un minuțel: ca un cui dintr-o scândură putredă!

MINISTRUL (*se ridică, brusc, în picioare*): Atunci... pi cai, flăcăii moșului! Aduceți ... custura... și... la treabă!

FATA: O să-i tăiați... brațele?!

DIRECTORUL: Doar umerii!

FATA: Și... cum o să trăiască... fără umeri?!

MINISTRUL: Important nu e ca el să trăiască: ci doar ca noi să nu murim!

CERȘETORUL (*care la auzul veștii, se zgâlțâie mai tare: reușește să scuipe călușul*): Vreți să-l tăiați pe Faraon! Criminali!

MINISTRUL: Nu-l tăiem: doar îl decupăm. După ce-l scoatem... ca pe un vierme dintr-un măr putred (*Spre Salvator.*)... nu-i așa?!... îi împachetăm frumos membrele într-un sac de plastic, îl urcăm în elicopter... și fugim la Elias: poate doctorii îi pun brațele la loc!

CERȘETORUL (*gură de șarpe!*): Poate?! Cum să-l ciopărțiți pe Faraon... ca pe-o păpușă gonflabilă... în speranța că, ”poate”, i se lipesc la loc umerii?!

MINISTRUL: S-au mai văzut cazuri: unii își retează cu gateru’ capetele... și dacă aleargă repede cu capu-n pungă... doctorii le lipesc la loc, pe umeri, tigvele! Am văzut un documentar pe Discovery...

CERȘETORUL: Asta... poate în seriale SF!

MINISTRUL: De unde știi: ești doctor?!

CERȘETORUL: Nu, că nu mi-am luat licența: m-a ajutat Faraon, îmi dădea în fiecare lună jumătate din salariul lui... și-am urmat patru ani de medicină... dar, când să-mi dau licența... s-a întâmplat nenorocirea: explozia i-a ucis băiatul... și n-a mai putut să mă ajute! Dar am lucrat pe cadavre... și nici morții nu ne permiteam să-i ciopârțim!

DIRECTORUL: Ciocu’ mic! (*Semn spre Salvator.*)

SALVATORUL (*îi îndeasă Cerșetorului călușul la loc: îi lipește de trei ori gura cu bandă adezivă*): Na: amu nu ți-l mai scoate nici cu buldozerul!

FATA (*spre tunel*): Totuși, dacă moare...

DIRECTORUL: Au murit ei Stalin, Lincoln și Gheorghiu Dej... dar Faraon de la Lupeni! Ne dăm de ceasu’ morții că o sulă bleagă nu vrea să miște umărul... dar cu noi cum rămâne?! Dacă... asta își dă duhul în abataj... mâine urlă tot mapamundu’... dom’ Ministru își dă demisia și eu intru la mititica... unde distanța dintre pereți e mai mică decât ‘a dintre doi umeri! La noi nu se gândește nimeni?! Plus că... fii-mea rămâne cu casa ciungă-n Colentina!

MINISTRUL: Și mai în plus e și interesul Național: mâine poate să-și tragă obloanele singura mină care mai respiră în Vale!

FATA (*grimasă*): Bine: dar... doare!

MINISTRUL: Țara noastră rămâne fără cărbune autohton... asta nu doare mai tare decât doi umeri decupați?! O păcătoasă de milă poate sta în balanță cu ditamai soarta unei Nații, care de două mii de ani...

DIRECTORUL: ... poate și mai bine!

MINISTRUL: ... plânge de mila câinelui la care trebuie să-i rețeze coada?! Dar... la interesu’ vostru v-ați gândit? Faraon dă ortu’ popii cu umerii-ntregi... în timp ce vouă vi se retază nu doar brațele... ci și inima și sufletul... odată cu salariul...

DIRECTORUL: ... singurul prieten de nădejde al omului!

MINISTRUL: De-asta sunt eu ministru și voi sulime: trebe să iau hotărâri și-n numele vostru! Tăișul bisturiului e ascuțit, dar e singurul care vindecă: prin urmare... nu vă mai uitați ca broasca la inundație: scoateți bisturiul, sapa, toporul... și să decupăm Răul din trunchiul Binelui, ca cel din urmă... și noi, să putem supraviețui!

SALVATORUL: Și... cine să taie?!

DIRECTORUL: De pildă... tu!

SALVATORUL: La viața mea n-am decupat nici un pui de găină... darămite să-l ciopârțesc pe Faraon!

MINISTRUL: Și cine vrei s-o facă?!

SALVATORUL: De pildă... dumneavoastră. Sau dom’ Director: sunteți oameni cu scaun la cap... și brișcă inclusă!

DIRECTORUL: Așa-mi trebuie... dacă v-am crescut cum își crește o cloșcă puii tembeli! (*Spre Salvator.*) Pe tine te-am scos de la sculărie... unde câștigai cât pentru o gaură de la covrig... și te-am pus salvator... ca să dormi prin funduri de mină... și-o dată la doi ani, când apare, Doamne ferește!... o explozie, te dai lovit și te internezi cu diaree! (*Spre Fată.*) Și tu... fiica ploii de vară... te iau de la un magazin de păpuși... unde roboteai de la nouă la nouășpe, pe doi lei și-un șut în... aia... te pun la bucătărie, ca să halești halca cea mai fragedă... și la mineri să le dai doar zgârciu'... și mai dai și oala cu friptură peste gard! ... și când îmi arde buza... te trezești cu ifose de maica Tereza! Așa-mi trebuie: să mă bage ăștia la pârnaie două mii de ani... dacă am avut încredere în oameni!

MINISTRUL: Vasăzică: eu nu, tu... nu, omu-ntr-un ochi... nu... Luminița Vicoveana... nu! Atunci nu ne mai rămâne decât să murim cu zile... la căpătâiul mortului Faraon... cu umeri întregi! (*Cade în genunchi. Jelanie.*) Vai de nația noastră... și, mai ales, de noi!

CERȘETORUL (*reușește să-și elibereze două degete: își smulge călușul*): Îl decupez eu pe Faraon!

DIRECTORUL: Ciocu' mic, așchiuță! (*Semn spre Salvator: călușul.*)

MINISTRUL (*îl oprește pe Salvator de la "reînvelire"*) Ia lasă-l! Îl decupezi?

CERȘETORUL: Cu mânuțele astea două! Cu o condiție...

DIRECTORUL: Al dracu' zdreanță: pui tu condiții?! Mitrică, lasă-l dracului de lăbar...

MINISTRUL: Și care e condiția, cetățene?

CERȘETORUL: Să mă lăsați mai întâi să-ncerc să-l trezesc eu pe fratele Faraon! Dacă nu reușesc... jur că îl decupez pe Faraon, după care mă ciopărtesc și pe mine și m-arunc singur în tomberon, să mă mănânce câinii comunitari!

DIRECTORUL (*spre Cerșetor*): Căluș!

MINISTRUL: Ori cu cinci minute... ori fără... tot la tomberon ajungem! (*Spre Salvator.*) Dezleagă-l!

Salvatorul îl despachetează pe Ceșetor, la fel de meticulos cum îl "împachetase". Liber, Cerșetorul își dezmoște oasele: face câteva mișcări de gimnastică.

CERȘETORUL: A dracu' gută: nu-mi trece... ca râia! Dar sunt mândru: e boala regilor! De gută au suferit și Napoleon, și toți papii de la Roma... chiar și Harry Belafonte! Apropo de papă: n-am pus ceva-n gură de trei zile... de când nu l-am mai văzut pe Faraon! (*Se înfinge în oala de pe masă: roade repede o pulpă.*)

MINISTRUL: Ia și-un vinișor! (*Îi toarnă în pahar.*)

CERȘETORUL (*bea din două înghițituri, până la fund.*) Se simte buchetu'! (*Își scutură palmele una-de-alta.*) Ei... și acum... la treabă! (*Dispare în întunericul tunelului. După câteva clipe se aude, cu ecou.*) Bună, frate Faraon: Ce mai faci? Eu: bine. Scuză-mă, vorbesc cam peltic: am încă scotci pe vârful limbii... da-n rest... bine, sănătos și plin de virtute... cum mă știi! Tu... ce faci? Te-ai încastrat în zid... E cald? Sau... nu vrei să mai vezi Lumea? Te-nțeleg: și mie mi-e greață de mutrele îmboțite... ca hârtii de-mpachetat salam! Drept să spun... și eu m-aș mai gândi dacă ar trebui... să mă "mișc". Lumea e o cocină de porci... în care și noi suntem niște godaci neastâmpărați. Pare că și Dumnezeu ne-a uitat... Rămânem numai cu amintirile unei Lumi care ne-a fost în fiecare clipă calvar... și doar rareori, oază de bucurie... De fapt, rămânem cu bucuria de a fi avut atât de rar o bucurie... Ții minte... acum vreo cinci ... șase ani... nu-ți murise băiatul ... în ziua aia împlinea douăzeci de ani... tocmai îl angajaseși la mină... erai bucurios că avea și el o pâine a lui... m-ai luat de la tomberon și m-ai dus, cu flăcăul tău și cu Luminița ta... la bodega unde consumai tu câte o bere, la ieșirea din schimb: ne-ai așezat la masă, pe toți patru... a venit

chelnerița și tu ai zis: ”Comandați ce vă poștește sufletul: azi sunt fericit!” Și se vedea! În ochi îți juca lucirea aia de jder... și te-ai aplecat și ai sărutat-o pe Luminița ta... și i-ai trecut în ochi și o parte din bucuria ta... și ochii ei străluceau ca ochii unei antilope ce tocmai dăduse de apă... și Faraon, frate: am văzut cum o parte din fericirea ei trece în ochii tăi, bucuria ei potența bucuria ta și o făcea mai mare și mai puternică... Dar... a fost singura dată când te-am văzut fericit: dup-aia ți-a murit băiatul... stam, umăr lângă umăr, lângă sicriul lui, în care nici nu știam dacă sunt oasele lui: nenorocita de explozie împrăștiase pe un hectar zece trupuri, în fărâme mici... și ochii tăi și ai Luminiței tale erau seci... și seci au rămas... când într-o zi ai venit la mine, la tomberon și mi-ai spus, cu glas stins, că Luminița ta avea cancer... și că mai avea câteva săptămâni de trăit... apoi am stat amândoi, umăr lângă umăr, lângă sicriul ei... și ochii tăi nu mai erau seci: se îndesaseră în orbite ca un lac părăsit, în arșița verii... De-atunci nu ți-am mai văzut ochii: când îmi lăsai, zilnic, jumătatea de franzelă și sufertașul... priveai într-o parte: am crezut că nici nu mai aveai ochi: privirea ta secase ca ugerul unei oi bătrâne... Mișcă umărul, Faraon: te rog eu, fratele tău, care ți-am stat și lângă privirea plină, și lângă cea seacă... N-o face pentru mine... și nici pentru Lume: n-o face nici pentru tine: fă-o pentru ce ți-a fost ție drag măcar pentru o clipă, o singură clipă din viață! Dacă tu vei rămîne aici... înțepenit ca un șobolan într-o găleată de bălegar... toate imaginile astea dragi, timbre calde pe sufletul tău înghețat, se vor stinge treptat... până vor pieri definitiv! Trăim doar ca să hrănim, ca niște grădinari neglijenți, iubirile, puține sau multe... și odată cu noi pieri și puțina noastră bucurie încrestată în umbre pierdute! Te rog, frate Faraon: mișcă-ți puțin umărul... ca și cum ai pune un strop de apă la rădăcina unei plante cu frunzele uscate: viața ta!

Liniște. Apoi... iar liniște. Din întuneric apare Cerșetorul: poartă în spate un pachet inform. Pare un triptic!

MINISTRUL (*spre ”triptic”*): Ce-i... ăsta?!

CERȘETORUL: E Faraon!

SALVATORUL: Ieși... din măr?!

Ministrul, care ”rădea” o pulpă, rămâne cu bucătura-n gură: se ridică și o scuipe.

DIRECTORUL (*se pune în calea ”monumentului”*): Bă, du-te dracului d-aci... cu pachetu’ tău: trimite-l prin poștă... la mă-ta! Vrei să se-nece dom’ Ministru cu bucătura... să dăm de potcă?! Oamenii deștepți sunt atâtâât de sensibili! (*Spre Salvator.*) Ce te uiți ca Moise la cotele apelor Dunării?! Ochii unui ministru trebe feriți de murdăria insalubră a Lumii!

Salvatorul sare, prinde umbrela și acoperă ”tripticul”.

VOCEA CERȘETORULUI (*de dincolo de umbrelă*): Ce să fac cu Faraon?!

SALVATORUL: Să vină ambulanțele! Ni-no-ni-no!

DIRECTORUL: Ești nebun?! Să nu vină nicio ambulanță! Bă, să vă intre bine-n cap: aici n-a fost niciun accident! Țăla... e lovit oleacă la sprânceană: dați-i apă... și o gură de rachiu... și-i trece!

Salvatorul ”bățâie” umbrela și descoperă, pentru o clipă, peisajul de dincolo de ea.

DIRECTORUL (*răcnet*): Ce faci, Falconeti nătâng?! Bă, dacă te puneva Eva să-i ții frunza-n dreptul... ăla... și tu te scuturai ca izbit de curent...

SALVATORUL (*repară instalația*): Ce se-ntâmpla?!

DIRECTORUL: Să rușina Lumea... și nu să mai năștea! Acoperă peisaju’... că vomită dom’ Ministru... și ne ia mama dracului!

MINISTRUL: Aș vrea să vorbesc cu lovitul...

DIRECTORUL: Vedeți-vă de treabă, dom’ Ministru: o fi plin de sânge: vă întoarce stomacu’ pă dos...

MINISTRUL: N-am zis că vreau să-l văd...

VOCEA CERȘETORULUI: Nu-l mai pot ține: îmi rupse umărul! Ce să fac cu Faraon?!

DIRECTORUL: Pune-l în iarbă: e moale... Și poate-i trece cheful să mai intre-n șut o săptămână încheiată! Doamne, pupa-ți-aș tălpile... prin ce-am trecut... pentru-n egiptean!

MINISTRUL: Totuși... vreau să vorbesc cu inculpatul! Să-l mustru blând... ca altădată să fie mai atent...

VOCEA CERȘETORULUI: Ce să-l mai muștrați, domnule: Faraon al meu e... zob!

MINISTRUL: Și... zob... un sfat părintesc...

DIRECTORUL: ... venit de la cel mai înalt nivel!

MINISTRUL: ... nu strică! Vorba aia: ce nu ne omoară... ne întărește!

SALVATORUL (*cu un ochi dincolo de umbrelă*): Ba p-ăsta... dacă-l mai ținem mult în iarbă... se-ntărește de tot... de nu-l mai repară nici autopsierul! Îl salvăm de tot, dom ministru?

MINISTRUL: Doar oleacă... să treacă ceasu' ăl rău! (*Spre Director.*) N-aveți prin jur niscai ziarști?

DIRECTORUL (*ars!*): Ce să facă... ziarștii?!

MINISTRUL: Să noteze pentru posteritate și analele ministerului niște vorbe pilduitoare de protecția muncii, care e, ca să zic în termeni minerești... cum ne e și profilul ... luminița de la capul tunelului!

DIRECTORUL: Dragă Mitruț, știi că te iubesc... mai ales amu, când m-ai tras încă o dată pe mal... dar permite-mi să nu-ți împlinesc pohta asta: dacă văd aici picior de gazetar... fac ce-a făcut tata!

SALVATORUL: Și ce-a făcut tata-l matală?!

DIRECTORUL: A tăiat limba unui chior ca tine! Marș și adă telefonu'!

SALVATORUL: Să vă fac legătura cu... (*Sus!*) care l-a scăpat pe Faraon?!

DIRECTORUL: Pe Faraonu' tău l-a scăpat dom Ministru!

VOCEA CERȘETORULUI: Dacă o mai lungiți... nu-l mai scapă nici Dumnezeu... pe Faraonul meu!

MINISTRUL: O clipă... să treacă ceasu'...

SALVATORUL: ... ăl rău!

DIRECTORUL: Pasu' mare, ciocu' mic: treci cu telefonu'... când la dom Ministru... când la lovit: să asculte Națiunea învățăturile unui ministru înțelept către un egiptean nesăbuit!

SALVATORUL: Și... zidul... cine-l ține?! (*Spre umbrelă.*) Manole-Manole, zidul rău mă strânge...

Directorul trece "la umbrelă", Salvatorul ia "microfonul".

MINISTRUL (*spre "dincolo"*): Bravule și nesăbuitule miner, mă auzi?

VOCEA CERȘETORULUI: Vă aude, domnule, dar n-are putere să scoată vorbe! Doar eu îi pot citi pe buze!

MINISTRUL: Spune, flăcău: Ce ai simțit acolo, sub piatra rece?

VOCEA CERȘETORULUI (*rar*): Mergeam singur pe un câmp înghețat... înaintam prin nămeți... din depărtare aud glasuri cristaline de lupi...

MINISTRUL: Lupi?! Lupi în civilizație, flăcău?!

VOCEA CERȘETORULUI: Asta numiți dumneavoastră civilizație, domnule: când un om stă să moară și un angajat așteaptă să treacă ceasul ăl rău?! În ceasul ăl rău trăim demult, domnule: de o sută... de o mie... de o veșnicie de ani, domnule! Astea sunt vorbele mele!

DIRECTORUL: Bă, tu așa vorbești cu dom Ministru, zdreanță?! Traduce de pe limba egipteanului... și înghite-ți considerațiile moral-filozofice... că las jos zidu'... și te joc în sandale, boule!

VOCEA CERȘETORULUI: ... și când am ridicat... gândul... în loc de cerul sur... am văzut creasta unui tunel... eram într-un tunel... și pentru prima dată am simțit apăsarea pereților negri... glasurile de lupi se auzeau tot mai aproape... și atunci am înțeles că îmi cereau să ies... "Ieși, ieși, îmi strigau, ca să te putem înhăța!"... și-atunci m-am înfipt mai tare în zăpada neagră... până ce, în sfârșit, peste urlete și hămăieli am auzit și o voce de om... caldă și catifelată... Cum să nu ies, când mă chema afară... un prieten?!

DIRECTORUL (*dă drumul la umbrelă*): Taci dracu'... zdreanță! Bă, poporul ăsta al nostru... atât a fost de năpăstuit... hât încolo... hât încoace... de toți năvălitorii... încât și-a pierdut pe drum ce are un om mai de preț: Recunoștința! Bă, omu' de azi... nu mai știe să pupe mâna binefăcătorului lui! (*Spre Cerșetor.*) Ia-l în cârcă și-l duci în patu' lui! Fără ambulante, fără girofaruri: pășești în vârful deștelor... să n-afle nici moliile din grinzile vecinilor... c-ai intrat în bloc! (*Scoate din buzunar un pumn de mărunțiș: îl aruncă spre Cerșetor.*) În drum... ia două piramidoane și-un carmol: îl freci la tălpi!

Cerșetorul ia în spinare "pachetul". Iese.

DIRECTORUL (*paharul sus*): Ufff: mi s-a luat o piatră de pe inimă! Ce s-a întâmplat aici e minune dumnezeiască!

SALVATORUL: E, cum spunea proful de la facultă: curată Metafizică!

MINISTRUL (*lasă pulpa cu care încremenise în mână*): Asta e: Metafizica bate Fizica cu trei la zero! (*Ridică paharul.*) Să bem pentru Metafizica biruitoare!

DIRECTORUL (*ia și el un pahar: îl golește dintr-o sorbitură*): Are buchet! Textură!

MINISTRUL (*încă un pahar*): Ți-am spus să nu te superi, Luluț: Dumnezeu le aranjează pe toate! Da'... am pus și noi umărul! (*Spre Fată, și ea încremenită.*) Mai ai zeamă de Broșteni?

FATA (*se dezmeticește, ca dintr-un vis*): Mai am un kil... l-am dosit... să nu-l găsească bărbatu-meu... că-l soarbe fără somație! Dar... sar gardu... și-l aduc! (*Iese.*)

SALVATORUL (*pune sticla la gură: deșartă dețul rămas pe fund*): Când ne-o fi mai rău ca amu să ne fie! (*Ia chitara: Cântă.*) "Und-te duci tu, mielule?"

MINISTRUL: Mielul nu mai merge la tăiere! Dumnezeu dă fiecăruia câte un miel... dacă ești vitruos și ai răbdare! (*Palma peste obraz.*) Mă, da' am pătimit... nu glumă! Însă... orice Golgotă își are un final fericit: în vârf te așteaptă pui la ceaun... și...

SALVATORUL (*ciupește strunele*): "Și ce faci tu, mielule?"

MINISTRUL: Lasă mielul să pască iarba grasă de pe tăpșanele Patriei, fericite că mai are o mină ce încă respiră! Să petrecem, mă, că merităm! (*Spre Director.*) Mi-e dor de-un chef bine executat! N-ai niscăi lăutari?

DIRECTORUL: Am niște băieți: cântă pe la nunți! ... îmi cer mereu libere! (*Telefonul.*) Stelică... iei țambalu'... îl iei și pe Ciuciulete... pasu' mare... și-n cinci minute sunteți la intrare în abataj! *Intră Fata: poartă pe braț trei sticle rubinii. Cei trei se reped, îi smulg sticlele din mână: le sorb instantaneu... după care ciocnesc.*

TOȚI TREI: Să trăim... că tot murim!

MINISTRUL: Până vine taraful să facem o periniță... fi-i-ar mama ei a dracu'!

Salvatorul prinde chitara și exectă o periniță aproximativă. Ministrul și Directorul pun batstele jos: o învârt pe Fată,

CERȘETORUL (*capul prin pânza Cortinei dinspre Culise*): S-a stins!

SALVATORUL: Steaua de pe dealul Kremlinului?

CERȘETORUL: Faraon! L-am dus acasă, l-am întins pe pat... a respirat lung și a zis: "Frate, eu mă duc!" "Unde?!" am întrebat. "La Luminițele mele! Mă așteaptă în capul tunelului!"

SALVATORUL: Și?!

CERȘETORUL: Și... a-nchis ochii.

DIRECTORUL: Dumnezeu să-l ierte! A murit în patul lui?

CERȘETORUL: În patul lui.

DIRECTORUL: Atunci să fie sănătos și la vară cald: n-a fost accident la locu' de muncă!

MINISTRUL (*spre Salvator*): Să curgă Perinița noastră tradițională! Du-te la elicopter: adu și șoferu'... și carpatinu'... să petrecem toți... braț la braț cu Națiunea! C-așa-i neamul nostru bătut de soartă: poat' să stea o mie de ani în frig și beznă, cu cizma cotropitorului pe grumaz... când apare o luminiță și la capul tunelului său... privește înspre ea cu speranță, cu încredere... și petrece, mă!

Directorul și Ministrul o învârt, pe rând, pe Fată. Salvatorul, în genunchi, flutură batista. Antren. Voie bună.

CORTINA